

امام رضا^(ع) ایجاد «فرح و سرور» در مؤمنان را بسیار بالرزش و بزرگ شمرده‌اند و باقل کلام پیامبر اکرم^(ص) و امام زین‌العابد ششم^(ع) در مینه‌ای اجر پیامبر اکرم^(ص) نقل کرده‌اند. امام رضا^(ع) از فرجا فند ادخل علی فرجا، و من ادخل علی فرجا قدق تقد عندها... عهداً من اخذ عدنا... عداجاء من الانفين يوم القيامه» هرگز مؤمنی را خوش حال سازد. مرآ خوش حال نموده است. هرگز مرا خوش حال کند. نزد خداوند عهد و قراری گرفته است. و هرگز نزد خدا عهدی بگیر. روز قیامت از آسایش و آرامش داران خواهد بود. (الفقه المنسب لامام الرضا عليه السلام: ص ۲۳۲) در حدیث دیگر امام رضا^(ع) نقل کرده‌اند بخار الانوار^(ع) فرموده‌اند: «من سرمذنها دستی و من سرتی امام صادق^(ع) فرموده‌اند: «من سرمذنها دستی و من سرتی امام رضا^(ع) نقل کرده‌اند رسول اصلی... علیه و الله وسلم ومن من رسول اصلی... علیه و الله وسلم و من من رسول اصلی... علیه و الله وسلم فقد سزا... و من سزا... ادخله الجنه» هرگز مؤمنی را مسرور و شادمان کند. مرآ شادمان نموده است و هرگز رسول^(ع) را شادمان خواهد کرد. خداوند را مسرور سازد. خداوند را مسرور نموده است و هرگز خداوند را مسرور سازد. خداوند را مسرور نموده است و هرگز خداوند او را وارد بهشت سازد».

(الفقه المنسب لامام الرضا عليه السلام: ص ۳۷۴ بخار الانوار^(ع) ص ۷۴) در ابن دود اینیت روز قیامت ورود بهشت از پادشاه ایجاد فرح و سرور در مؤمنین اعلام شده است. مؤمن باید شاد و خوش حال باشد و درگیران را بین شادمان سازد. ابن اجر الیپی بسیار بزرگ که در کلام امام رضا^(ع) نقل کرده است. روح و سرور آدم است.

جایگاه و احترام و محبتی شادی حلال در زندگانی خود چشمگیر است. هرگز مؤمنی را مسرور و شادمان کند. مرآ شادمان نموده است و هرگز شادمان رسول^(ع) را شادمان خواهد کرد. خداوند او را راهکارهای امروخت و مؤمن را شادمان ساخت. کمک به مؤمن گفتار و نیازمند از امور بر جسته شادمنود اهل ایمان است. گهگشایی از مشکلات مؤمنان راه شادمانی آنان است. هدیه دادن به مؤمن و پذیرایی از مؤمن او را شادمان می‌سازد. اقدام در شادمنود اهل ایمان در جامعه اسلامی اثر روانی زیادی دارد و ندان را زانده و افسوسگری رهایی می‌بخشد در فرهنگ اهل بیت^(ع) شادی مؤمنان و خوش حالی آنان و لذت در راه شادمانی و سورا اهل ایمان و تحقق جامعه اسلامی شادمان و مسسور ارزش فراوانی دارد و موجب رضایت و خشنودی پیامبر اکرم^(ص) و امامان معصوم^(ع) می‌شود. با معناشناصی فرح و سرور، روشن می‌شود حقدار اهل بیت^(ع) داغدغه شادمانی مؤمنان در جامعه اسلامی را داشته‌اند و در گفخار خوش در ستایش از آن سخن گفته‌اند.

فرح و سرور را متادف دانسته‌اند و هر یک راهه دیگر ترجمه کرده‌اند. فرح و سرور به معنای اینجا، اینسات، بیهجه، شادی، شادمانی، خشنودی، خوش حالی و خرسنده است. فرح و سرور حالت روحی مثبت و خوشاید و طلیف است. برخی فرح را شادمانی ظاهری و بیرونی و سورا را شادمانی باطنی و درونی دانسته‌اند. در هر حال، فراماساختن زمینه شادی مددجو و شادی حلال در محیط خلوه‌اد و محله و شهر و کشور از ارزش‌های بزرگ اخلاقی است و در گفتار اهل بیت^(ع) امام رضا^(ع)، عالم‌الحمد^(ع)، عالم‌الحمد^(ع)، سفارش و تأکید شده است.

اشارت

این طور دعا کنید تا اجابت شود

طیبه اشرفی همه ما به وقت دعا، امید و آرزویمان به اجابت است اما حواسمان نیست که این احبابت، شرط و شروطی دارد که یکی از آن‌ها آداب دعا کردن است. روایات در این باره به ما نفعه راه را نشان داده‌اند تا با طی مسیر درست به مقصد نزدیک شویم.

پیامبر خدا^(ص) می‌فرمایند: «دعای که با اسم... الرحمن الرحيم آغاز شود، رد نمی‌شود». (الدعوات: ۱۳۱/۵۲)

پیامبر خدا^(ص) در جایی دیگر فرموده‌اند: «هر دعا که پیش از آن ستایش [خدای] نشود، نافرجام است». (بحار الأنوار: ۲۱/۳۱۷/۰۹)

رسول خدا^(ص) همچنین درباره آداب دعا می‌فرمایند: «صلوات فرستادن شما بر من، دعای شما را مستجاب می‌کند و زکات (مایه پاکیزگی) اعمال شماست». (بحار الأنوار: ۲۲/۵۴/۹۴)

امام علی^(ع) نیز در این باره فرموده‌اند: «هر دعا کی تار آن بر محمد و آل محمد، صلوات فرستاده نشود. از [وردود به] آسمان من نوع است». (کنز العمال: ۳۹۸۸)

واز امام صادق^(ع) است که: «دعا پیوسته در حجاب است تا آن گاه که بر محمد و بر خاندان محمد صلوات فرستاده شود». (الكافی: ۱/۴۹۱/۲)

ایشان همچنین می‌فرمایند: «هر که می‌خواهد از خداوند عزوجل حاجتی طلب کند، به صلوات فرستادن بر محمد و خاندان او آغاز کند. سپس حاجتش را بخواهد و در پایان نیز بر محمد و آل محمد صلوات فرستد؛ زیرا خداوند عزوجل، کریم‌تر از آن است که آغاز و انجام دعا را بپذیرد و وسط را واگذارد، چراکه صلوات بر محمد و آل محمد از خداوند پوشیده نمی‌ماند». (مکار الاخلاق: ۲۰۴/۱۹/۲)

علاوه بر این، رئیس مکتب در این باره بر شفاعت قرار دادن صالحان به عنوان ادب دعا تأکید کرده و فرموده‌اند: «همان خداوند عزوجل حاجتی، آشکار و فرستادگانی بنهان است. پس، بر هرگاه به حق فرستادگان آشکار خدا او چیزی خواستی، به حق فرستادگان بنهانش نیز بخواه». (بحار الأنوار: ۱۳/۳۱۱/۹۳)

در دعای معصومان^(ع) آمده است: «خدایا! اگر گناهان من، آیوی مراتد تو برده و دعایم را از تو محظوظ کرده است. پس، بر محمد و خاندان محمد صلوات فرست و به آبروی آنان، ای پروردگار من، دعایم را اجابت فرما». (الدعوات: ۶۲/۳۰)

امام صادق^(ع) هم درباره آداب دعا می‌فرمایند: «در دعا! اینتا باید خدا را ستود، سپس به گناه اعتراف کرد و آن گاه حاجت خواست». (بحار الأنوار: ۲۲/۳۱۸/۹۳)

خداوند متعال به موسی^(ع) و حی فرمود: «ای موسی! هرگاه مرآ می‌خوانی. ترسان و هراسان و بینناک باش و چهره بر خاک بگذرد و برخایر و اعضا شرف بدنت در برابم سجده کن و در پیشگاه من با خواری و فروتنی باشیست و هرگاه با من رازویاز می‌کنی. با دلی هراسان و ترسان، رازویاز کن!». (بحار الأنوار: ۱/۳۵/۹۳)